

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z powództwa Z. Ć. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Z. Ć. kwotę (...),17 z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 122,23 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. nakazał pobranie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
 - a. od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 117,69 zł (sto siedemnaście złotych 69/100);
 - b. od Z. Ć. kwoty 86,08 zł (osiemdziesiąt sześć złotych 08/100).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę w części, tj. w zakresie pkt. 2. i 3. wyroku, a także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zawartego w pkt. 1 skarżonego wyroku.

Apelujący zarzucił orzeczeniu naruszenie:

1. art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c., na które to naruszenie pełnomocnik powoda zwracał uwagę Sądowi I instancji na rozprawie w dniu 16 lipca 2020 r. (w trybie art. 162 k.p.c.), poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony powodowej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, który po przeprowadzeniu oględzin warsztatu powoda, miałby wypowiedzieć się jednoznacznie co do kosztów naprawy pojazdu w przedmiotowej sprawie, w tym m.in. ustalić, czy w przedmiotowym stanie faktycznym, mając na uwadze standard wyposażenia warsztatu powoda i jakość świadczonych przez niego usług, zasadne było określenie kosztów przeprowadzonej naprawy, w tym lakierowania, z zastosowaniem kodu 81 a nie kodu 51 systemu (...) (tj. z uwzględnieniem lakierowania pojazdu zgodnie z technologią M. (...) i harmonogramem czynności lakierowania przewidzianym przez producenta, a nie technologią (...)), w sytuacji, gdy opinie wydane przez biegłego w toku przedmiotowego postępowania są niejednoznaczne, a niejednokrotnie także wewnętrznie sprzeczne, a tym samym nie wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione w toku postępowania pierwszo-instancyjnego;

2. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez aprioryczne przyjęcie przez Sąd I instancji, że warunki pracy w zakładzie powoda, rodzaj używanych przez niego narzędzi i urządzeń, a także stały stopień fabrycznego przygotowania do lakierowania oryginalnych nowych części zamiennych, w tym także koszty zakupu przez powoda materiałów lakierniczych producentów zatwierdzonych przez M. (...), nie odpowiadają standardom certyfikowanego serwisu autoryzowanego, podczas, gdy - pomimo wniosków dowodowych strony powodowej w tym zakresie - biegły nie przeprowadził oględzin warsztatu powoda, a tezę bo o niespełnianiu przez w/w zakład określonych powyżej standardów wywiódł jedynie z faktu aktualnego nieumieszczenia warsztatu powoda na liście serwisów autoryzowanych i ich podwykonawców zgłoszonych do M. (...), w sytuacji, gdy brak figurowania przez dany zakład naprawczy na takiej liście nie może wykluczać świadczenia przez taki zakład usług w sposób tożsamy z (...) lub ich podwykonawcami (tj. zgodnie z technologią M. (...), przy zastosowaniu wymaganych przez producenta pojazdu materiałów, oprogramowania, a także czynności naprawczych), tym bardziej, że zakład naprawczy powoda znajdował się na takiej liście w przeszłości, a tym samym zarówno wyposażenie, oprogramowanie, technologie napraw stosowane przez powoda, w tym jakość materiałów używanych do przeprowadzenia tych napraw, w pełni odpowiadają tym wymaganiom przez M. (...) i stosowanym m.in. przez serwisy autoryzowane i ich podwykonawców (tj. warsztat powoda przeszedł tzw. audyt (...));

3. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolne a nie swobodne uznanie przez Sąd I instancji, że metoda lakierowania M. (...) posiadająca w systemie (...) kod 81 nie jest technologią naprawy (lakierowania) pojazdów w/w marki, a jedynie sposobem rozliczenia kosztów takiego lakierowania, a tym samym przyjęcie, że koszty naprawy pojazdu uszkodzonego w przedmiotowej sprawie winny zostać ustalone przy uwzględnieniu technologii lakierowania (...) (kod 51), w sytuacji, gdy w toku postępowania, w szczególności w treści wydanych opinii biegłego, nie wyjaśniono dostatecznie różnic pomiędzy metodą lakierowania M. (...) a metodą (...), w tym czy lakiery stosowane przez system (...) przy kalkulacji kosztów lakierowania metodą (...) (np. N., M. M.) są również dopuszczalne przy metodzie w/w producenta pojazdu, a także dlaczego biegły na potrzeby przedmiotowego postępowania określił koszty naprawy blacharskiej uszkodzonego pojazdu według metody producenta, czego odmówił przy lakierowaniu w/w pojazdu, podczas, gdy wyposażenie warsztatu powoda pozwala mu na dokonanie lakierowania pojazdu w sposób tożsamy z serwisem autoryzowanym, a powód przeprowadził przedmiotową naprawę

4. naruszenie prawa materialnego, a to: art. 361 § 1 k.c. oraz 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda dopłaty odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...) ((...)) w związku ze szkodą z dnia 20 czerwca 2018 r. w kwocie przewyższającej 1.589,17 zł, a w konsekwencji zasądzenie odszkodowania należnego z tytułu w/w szkody w niepełnej wysokości, co z kolei było konsekwencją nieprawidłowego i niewyczerpującego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz nieprzeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego, podczas, gdy opinie biegłego wydane w toku przedmiotowego postępowania są niejasne, a także wewnętrznie sprzeczne, co z kolei rodzi uzasadnione wątpliwości co do ich jakości merytorycznej.

W konkluzji apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa także w pozostałej części, tj. o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda, ponad kwotę wskazaną w pkt. 1 sentencji wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., także kwoty 1.519,96 zł z tytułu szkody w pojeździe marki M. (...) ((...)) z dnia 20 czerwca 2018 r.; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto pozwany wniósł o orzeczenie o kosztach postępowania za obie instancje, stosownie do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, w tym o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa adwokackiego w I i w II instancji według norm przepisanych.

Pozwany wniósł także o ponowne rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu meriti, które nie podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miało wpływ na wynik niniejszej sprawy, tj. postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii innego biegłego, a w konsekwencji przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który w toku rozprawy apelacyjnej, po uprzednim dokonaniu oględzin warsztatu powoda, wypowiedział się na okoliczności: (i) rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) ((...)) w związku ze szkodą z dnia 20 czerwca 2018 r., w tym czy w okolicznościach przedmiotowej sprawy, biorąc pod uwagę m.in. wyposażenie zakładu powoda, uzasadnione było przeprowadzenie lakierowania w/w pojazdu zgodnie z metodą M. (...) a nie technologią (...), a także: (ii) na czym polegają różnice w w/w metodach lakierowania; ((...)) czy lakiery stosowane do lakierowania zgodnie z metodą (...) są także dopuszczalne przez M. (...) (np. lakiery firm (...), M. M.); (iv) czy system (...) wyłącza możliwość stosowania lakierowania według metody producenta pojazdu; (v) czy powód, biorąc pod uwagę jego standard wyposażenia jego warsztatu i stosowane w nim technologie napraw, w przedmiotowym przypadku miał możliwość i był uprawniony do wykonania naprawy w/w pojazdu w sposób tożsamy z serwisami autoryzowanymi.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Odwoławczy przyjmuje zatem wskazanie ustalenia za własne.

Przewidziane w art. 233 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r., III AUa 620/12, publ. LEX nr 1216345). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Uznać zatem należy, że jeżeli Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

W rozpoznawanej sprawie apelujący podnosił, że w wyniku błędów proceduralnych Sąd I instancji błędnie przyjął, że warunki pracy w zakładzie powoda, rodzaj używanych przez niego narzędzi i urządzeń, a także stały stopień fabrycznego przygotowania do lakierowania oryginalnych nowych części zamiennych, w tym także koszty zakupu przez powoda materiałów lakierniczych producentów zatwierdzonych przez M. (...), nie odpowiadają standardom certyfikowanego serwisu autoryzowanego. Ponadto zarzucił, że Sąd Rejonowy dowolnie uznał, że metoda lakierowania M. (...) posiadająca w systemie AU-D. kod 81 nie jest technologią naprawy (lakierowania) pojazdów w/w marki, a jedynie sposobem rozliczenia kosztów takiego lakierowania, a tym samym błędnie przyjął, że koszty naprawy pojazdu uszkodzonego w przedmiotowej sprawie winny zostać ustalone przy uwzględnieniu technologii lakierowania (...) (kod 51),

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. należało uznać za chybiony, gdyż Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał dowodowy, swoje twierdzenia przekonująco i należycie uzasadnił, odwołując się do przedstawionych dowodów. Sąd I instancji trafnie uznał, że powód nie zdołał wykazać, że jest autoryzowanym przedstawicielem koncernu M. czy podwykonawcą zgłoszonym do koncernu M. (...). Brak figurowania zakładu naprawczego powoda na liście zakładów autoryzowanych bezsprzecznie świadczy o tym, że zakład ten nie jest zakładem autoryzowanym. O powyższym nie może również świadczyć poziom usług wykonywanych przez zakład powoda, ich zgodność z technologią M. (...), stosowanie wymaganych przez producenta pojazdu materiałów, oprogramowania, czy też czynności naprawczych. Zakład naprawczy powoda co prawda znajdował się na takiej liście w przeszłości, jednak został z niej wykreślony.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego opartym na wnioskach opinii biegłego, że wytyczne co do możliwości stosowania kodu 81 A. przy kalkulowaniu kosztów naprawy lakierniczej dotyczą serwisów autoryzowanych sieci oraz ich zgłoszonych do M. (...) podwykonawców stosujących zatwierdzone przez Daimler AG linie produktów lakierniczych. (...) rozliczania napraw w oparciu o dane M. (...) nie jest więc technologią, a jedynie sposobem rozliczania kosztów lakierowania, który zakłada: konkretne warunki pracy odpowiadające

standardom certyfikowanego autoryzowanego serwisu, konkretny rodzaj użytych narzędzi i urządzeń, stały stopień fabrycznego przygotowania do lakierowania oryginalnych nowych części zamiennych i konkretne koszty zakupu zatwierdzonych linii materiałów lakierniczych. (...) ten jest odwzorowaniem niezbędnych nakładów pracy i kosztów materiałów lakierniczych przy obsłudze pojazdów producenta, jego części zamiennych i wykorzystywania do napraw materiałów lakierniczych zatwierdzonych linii wraz z przynależnymi im technologiami. Wobec tego, że powód nie jest autoryzowanym przedstawicielem koncernu M. ani podwykonawcą zgłoszonym do koncernu M. (...), słusznie uznał Sąd I instancji, że koszty naprawy pojazdu zarówno pod względem wytycznych producenta pojazdu jak i pod względem ekonomicznym należy ustalić, stosując lakierowanie (...) (kod 51 w systemie A.).

Wobec powyższego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy miało ustalenie różnic pomiędzy metodą lakierowania M. (...) a metodą (...). Również biegły na potrzeby przedmiotowego postępowania określił koszty lakierowania pojazdu, wg kodu 51, ponieważ Kod 81 A. przy kalkulowaniu kosztów naprawy lakierniczej dotyczy serwisów autoryzowanych sieci oraz ich zgłoszonych do M. (...) podwykonawców, do których powód nie należy. To czy powód świadczy usługi spełniające standardy firmy (...) nie jest zatem istotne dla ustalenia uzasadnionego kosztu prac lakierniczych.

Niesłuszny okazał się również zarzut naruszenia art. art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c., Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii innego biegłego. Należy zgodzić się z oceną Sądu Rejonowego, że tezy na które miałyby zostać dopuszczona opinia biegłego sądowego były nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego wydana w sprawie opinia była bowiem zupełna, jasna, wyczerpująca i logiczna. W opinii uzupełniającej biegły wyczerpująco odniósł się do zarzutów pełnomocników stron. Biegły wyjaśnił, iż kod 81 A. przy kalkulowaniu kosztów naprawy lakierniczej jest skierowany do autoryzowanych sieci oraz ich zgłoszonych do M. (...) podwykonawców, zaś warsztat powoda nie zalicza się do żadnej z tych kategorii. Nawet, jeśli był podwykonawcą M. w 2012 roku, to brak jest jakichkolwiek dowodów, aby było tak w dacie dokonywania naprawy przedmiotowego pojazdu. Wskazać należy, że Sąd nie jest zobligowany do powoływania innego biegłego jedynie dla tego, że wydana już w sprawie opinia jest dla strony niekorzystna.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 k.c. oraz 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152). Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. W niniejszej sprawie warunki odpowiedzialności pozwanego określały przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych - art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda dopłaty do szkodowania z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...) ((...)) w związku ze szkodą z dnia 20 czerwca 2018 r. w kwocie przewyższającej 1.589,17 zł. Sąd Rejonowy orzekł bowiem zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania wyrażoną w art. 361 k.c.. Zasądzone odszkodowanie, odpowiada wysokości doznanej przez poszkodowanego szkody i pełni rekompensuje uszczerbek w jego majątku. Należy podkreślić, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku SN z dnia 16 maja 2002 r, V CKN 1273/00). W związku z powyższym Sąd Rejonowy słusznie uznał za nieuzasadnione roszczenie powoda o dopłatę odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 20 czerwca 2018 r. w pojeździe marki M. (...) ((...)), w kwocie 3.109,13 zł brutto.

W tym stanie rzeczy, nie dzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c..

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 450 zł ustalono na podstawie § 2 pkt 3) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).